

ת"פ 40559/04/17 - מדינת ישראל, משטרת ישראל, תביעות שלוחת רחובות נגד מ א ר

בית משפט השלום ברחובות

ת"פ 40559-04-17 מדינת ישראל נ' ר(עציר)
בפני כבוד השופט, סגן נשיאה מנחם מזרחי

בעניין: מדינת ישראל משטרת ישראל תביעות
שלוחת רחובות באמצעות ב"כ עוה"ד אורית
קליינפלד

המאשימה

נגד

מ א ר (עציר) באמצעות ב"כ עוה"ד אסף
בקרמן

הנאשם

הכרעת - דין

כתב-האישום מייחס לנאשם שני אישומים הכוללים אירועים דומים, כדלקמן:

באישום הראשון, עבירות של הפרת הוראה חוקית לפי סעיף 287 (א) לחוק העונשין התשל"ז - 1977 ותקיפה סתם לפי סעיף 379 לחוק הנ"ל.

נטען, כי בניגוד לצו בית-המשפט, שעמד בתוקפו, האוסר על הנאשם להתקרב אל אמו, בתאריך 20.4.17, הגיע הנאשם אל ביתה, קילל אותה, ירק על פניה, תפס אותה בכתפיה, דחף אותה מצד לצד, כמתואר בעובדות.

באישום השני, עבירות של הפרת הוראה חוקית לפי סעיף 287 (א) לחוק העונשין התשל"ז - 1977 ותקיפה סתם לפי סעיף 379 לחוק הנ"ל.

נטען, כי בתאריך 17.4.17, שוב בניגוד לצו הנ"ל, הגיע אל בית אמו, קילל אותה, ירק על פניה, תפס אותה בכתפי ודחף אותה מצד לצד.

הנאשם כפר במיוחס לו.

עמוד 1

הנאשם העיד (עמוד 19 שורה 29 והלאה), כי הוא נכח בבית המתלוננת, שבה משקה אלכוהולי, היא ראתה שהוא שבה אלכוהול, כעסה, קיללה אותו, אך הוא לא אחז אותה בכתפיה, לא ירק עליה, לא קילל ולא איים עליה.

המתלוננת העידה במשפט, בעדות מהימנה ואמינה, היא תארה את ההתרחשויות בביתה.

לדבריה: "...אמר לי, בת זונה, כל הדברים האלה...אחר כך כשאני מתאבקת אתו...אז אני נאבקת אתו...הוא התחיל לנדנד אותי ולדחוף אותי ומקלל אותי ומריק עלי. הוא תפס אותי (מציגה תנועה ימינה ושמאלה עם הידיים) אח"כ התחיל להריק עלי ונעשה אגרסיבי..." (עמוד 5 שורה 19 והלאה).

וכן: "התחיל לנבל את הפה שלו, כוס אימא שלך, בת זונה, קללות שלא נעים לי כבר להגיד, אמר אני אהרוג אותך, ארצח אותך, ירק עלי...התחיל להריק עלי" (עמוד 6 שורה 23 והלאה).

למרות שמדובר, למעשה, בעדות יחידה, והזהרתי את עצמי בעניין זה, אני מקבל את עדותה של המתלוננת כבסיס איתן לקביעת ממצאים כנדרש בפלילים.

המתלוננת תארה את העובדות מדם ליבה: "אני אומרת את זה בצער וכאב..." (עמוד 7 שורה 11) ואכן, זהו הרושם שהתקבל במהלך עדותה ואפנה להתרחשויות אשר הובילה להפסקה בעדותה (עמוד 11 שורה 32).

היא תארה קטעי "דו-שיח" (גם כאלה שהיו שוליים לעניין המתואר) עם הנאשם, כאילו היה זה אתמול.

המתלוננת מלאת דאגה לנאשם, למצבו הגופני, לדפוסי שתיית האלכוהול שלו, היא לא העצימה את ההתרחשויות ולא הפחיתה מהן. לדבריה: "לפנים משורת הדין אני מכניסה לו קנטינה" (עמוד 5 שורה 28). וכן: "אני בתור אימא נקרע לי הלב" (עמוד 6 שורה).

הנאשם אישר שהאם דואגת לו "ראו את זה עליה" (עמוד 19 שורה 30). הנאשם אישר שהמתלוננת מפקידה לו קנטינה (עמוד 23 שורה 19).

אין מדובר במתלוננת המוסרת עלילת שווא רק כדי להרחיק את הנאשם מביתה, שהרי היא יכולה הייתה לעשות כן גם באמצעים משפטיים אחרים שלא יובילו למעצרו והמתלוננת מודעת להליכים שכאלה.

השתכנעתי כי המתלוננת מסרה עדות אמת.

יתכן, כי המתלוננת לא דייקה בתאריכים (עמוד 6 שורה 17 והלאה), אבל היא סיפרה על שני אירועים ברורים שקרו,

אחד בחג השני של פסח (מימונה) והאחר ביום מעצרו.

העובדה, כי מדובר באירועים בעלי דפוס דומה אינה מלמדת שהם לא התרחשו, או שהמתלוננת "הכפילה" אירוע בודד, אלא דווקא שזהו דפוס התנהגותו של הנאשם בעת שהוא שותה לשוכרה.

המתלוננת לא מסרה דברים רק משום שרצתה שהנאשם יעצר ויסולק מביתה. לו רצתה לעשות כן, יכולה הייתה להעצים את הדברים. כך, למשל, היא מסרה כי המילים "ישרוף אותי" (עמוד 8 שורה 24) לא היו באירועים דנן, אלא מדובר בהתחרשות מן העבר: "עכשיו לא אמר שישרוף את הבית..." (עמוד 9 שורה 3) וכן עמוד 14 שורה 30).

בתה של המתלוננת, התקשרה למוקד 100 של המשטרה ושיחתה תועדה (ת/8). במסגרת זו מסרה: "הוא מאיים שהוא ירצח אותה וישרוף לה את הבית". אמנם, יש כאן, לכאורה, אמרה הסותרת את עדות המתלוננת, שכן בניגוד לנטען על-ידי האחות, הנאשם אמר למתלוננת שישרוף את הבית אך לפני חצי שנה ולא עתה. יחד עם זאת, בהחלט יתכן שהאחות (לא העידה) שבה וסיפרה למשטרה, פעם נוספת, את מה שהיה כבר ידוע לה - משהו שקרה בעבר.

מכל מקום, אין בכך להוביל לשלילת עדותה האמינה והמהימנה של המתלוננת.

הנאשם היה נתון במצב של שכרות כבדה, אולם אין בה כדי להקים לו הגנה ביחס לעבירות שיוחסו לו (לא יוחסה לו עבירת איומים הדורשת יסוד נפשי תכליתי).

מתוך עדות המתלוננת הנאשם היה שיכור, התנדנד מצד לצד, דיבורו היה כבד מאוד ולפי עדותה: "נהיה שיכור... שיכור גמור" (עמוד 5 שורה 17). וכן: "הוא משתכר, הולך מתנדנד, הולך מתלכלך..." (עמוד 6 שורה 12). וכן, כאשר המשטרה הגיעה הנאשם היה "בבית, שיכור, רדום..." (עמוד 9 שורה 10) וכן: "כן. כבד כזה" (עמוד 14 שורה 7).

דוח פעולה מאת רס"מ אלי מנדס מתאריך 20.4.17 (ת/1) מלמד, כי הוא הגיע אל בית המתלוננת, שמע ממנה את תמצית גרסתה: "לדבריה היום קילל אותה ואיים עליה שיהרוג אותה ואף דחף אותה..." , הוא איתר את הנאשם במצב של שכרות: "מלמל מילים שאינן מובנות כלל כאשר נודף מפיו ריח חזק של אלכוהול, הדיבור שלו כבד... החתן של בעלת הדירה עזר ל..... להתלבש..." השוטר עיכב את הנאשם (ת/2).

תמצית הגרסה מתיישבת בהחלט עם עדותה.

אני דוחה את עדותו של הנאשם.

הנאשם מסר גרסה במשטרה, במסגרתה הודה כי נכח בבית בניגוד לצו הנ"ל (ת/7 שורה 12, 15), כי שתה לשוכרה,

אולם לא קילל את המתלוננת לא אים על המתלוננת ולא תקף אותה.

לדבריו, המתלוננת מוסרת את תלונתה, כדי לגרום להוצאתו של הנאשם מן הבית, והיא עושה זאת משום ש"אימא שלי דואגת לי במלוא מובן המילה" (ת/3 שורה 6)(ת/7 שורה 36).

זו הייתה גם תמצית עדותו.

ואולם, הנאשם אישר כי "הייתי במצב של לא זוכר כלום, זוכר פחות או יותר..." (עמוד 21 שורה 16).

סביר בעיניי, כי מצבו הגופני של הנאשם בעת האירועים, עת שתה לשוכרה, לא היה כזה שמאפשר להסתמך על זכרונו וצלילות דעתו.

כלומר, בהחלט עדיפה, בעיניי, צלילותה וזיכרונה של המתלוננת, אשר חוותה את האירועים, על פני עכירות מחשבתו של הנאשם, נוכח מצב השכרות בו היה נתון.

לעניין הפרת ההוראה:

בתאריך 25.10.16, במסגרת מ"ת 14346-10-16, אסר בית-המשפט על הנאשם, בין השאר, להיכנס לעיר גדרה ולהתקרב אל המתלוננת.

הנאשם העיד שידע על קיומו של הצו ("ידעתי את זה" - עמוד 21 שורה 9) וכי נכח בבית המתלוננת.

העובדה שהמתלוננת הזמינה את הנאשם אל ביתה, לא מעלה ולא מורידה לעניין יסודות עבירה, שכן הצו השיפוטי לא בוטל.

דוח פעולה מאת רס"מ אלי מנדס מתאריך 20.4.17 (ת/1) כי הוא איתר את הנאשם בבית- זהו הפרת הצו.

על כן, אני קובע כי המאשימה עמדה בנטל הבאת הראיות וההוכחה כנדרש במשפט פלילי להוכחת אשמתו של הנאשם.

תוצאה:

אני מרשיע את הנאשם, בשני האישומים, בעבירות כדלקמן:

הפרת הוראה חוקית לפי סעיף 287 (א) לחוק העונשין התשל"ז - 1977 ותקיפה סתם לפי סעיף 379 לחוק הנ"ל.

ניתנה היום, י"ט סיוון תשע"ז, 13 יוני 2017, במעמד הצדדים